BITI DIPLOMAC OVE KATEDRE ISPUNJAVA ME PONOSOM, ALI I ODGOVORNOŠĆU

Ivana Kukolj Solarov[1]

Fakultet dramskih umetnosti, odsek Pozorišne i radio produkcije sam upisala nesrećne 1993. godine. O ovom Fakultetu sam razmišljala od kada sam postala svesna da ću studirati, još u osnovnoj školi. Uz teatar sam odrastala, filmove sam idolopoklonički obožavala. Otud se rodila maglovita ideja da ću se tim i baviti, a kako, nije mi bilo jasno. Srećom, svesna svog nedostatka talenta za režiju i nemanja želje da budem na sceni, shvatila sam da me interesuje proces stvaranja, od rađanja ideje do realizacije i prezentacije stvorenog dela. Naivno sam mislila da je samo reditelj sposoban za to. Opet zahvaljujući srećnoj zvezdi, na početku trećeg razreda Zrenjaninske gimnazije upoznala sam prvu osobu koja me navela na ovaj put pozorišnog organizatora, dežurnog krivca u pozorištu. To je bila moja profesorka Organizacije kulturnih aktivnosti Branislava Atanacković ili Soka, kako su je prethodne generacije nazvale. Soka mi je otkrila pozorište dok se stvara predstava.

Ko god je poželeo, a pogotovu ko je završio naš Fakultet zna kakvo bogatstvo znanja se tamo krije i pronalazi. Novu strast prema pozorištu sam otkrila tokom studiranja kada me je dragi profesor Alojz Ujes naveo da se u seminarskim radovima bavim pozorištem iz grada iz kojeg sam došla. Tokom studiranja i u diplomskom radu bila sam potpuno okrenuta Zrenjaninskom pozorištu, mom pozorištu, uvek između potrebe da se bavim praksom i ljubavi prema sociologiji i istoriji pozorišta.

Nakon diplomiranja sam upisala poslediplomske studije na Odseku menadžment u pozorištu, ali su me neke životne okolnosti udaljile od Fakulteta i želje da nastavim školovanje. Tešim se da za to još postoji šansa.

Početkom januara 2000. godine počinjem da radim u Narodnom pozorištu „Toša Jovanović“ kao organizator i nailazim na prvi problem, veliki disbalans

1 Ivana Kukolj Solarov je pomoćnica direktora u Narodnom pozorištu „Toša Jovanović“ u Zrenjaninu.

između obrazovanja i prakse. Otrkivam da sam za neke stvari isuviše obrazovana, a da neke opet moram poput pravog početnika da učim kroz praksu.

U tom učenju i savladavanju praktičnog pozorišta pomogle su mi koleginice Smiljana Tucakov i mr Ljubica Ristovski, upravnica Narodnog pozorišta iz Subotice.

Činjenica je da danas ne bih bila pomoćnik direktora u Narodnom pozorištu „Toša Jovanović" da nisam završila našu katedru i ovaj divni fakultet. Bez znanja stečenog tamo, znanja kako da gledam predstave, ne bih mogla da na zadovoljavajući način obavljam posao. Kao i u svakom poslu, tako je i u našem organizatorskom, osim obrazovanja i želje da se nova znanja stiču, za uspeh u praksi neophodno i ljudsko strpljenje i trpljenje.

U mom pozorištu nije postojao pojam producenta, tvorca predstave u idejnom i produkcijskom smislu. Uvek su upravnici sa umetničkim direktorima ili savetnicima stvarali repertoar, često ne uzimajući u obzir realne mogućnosti ansambla i potrebe publike. U pozorištima u kojim postoje školovani producenti/menadžeri/organizatori čini mi se da se takvo stanje menja.

Kada oni koji su pozorišta osnovali i koji ih finasiraju budu počeli da na rukovodeća mesta postavljaju školovane ljude za te poslove, sa iskustvom iz prakse, doći ćemo do pozorišta koja će moći da funkcioniše još dugo, bez obzira na tranzicije.

Zahvalna sam Fakultetu mi je pružio veliko znanje, vrednu diplomu, kolege sa klase koj su mi danas važni saradnici. Studiranje je bilo više nego prijatno sa ljudske strane i izuzetno vredno sa strukovne.

Moje aktivnosti i obaveze u pozorištu ne odgovaraju nazivu radnog mesta. Kontrola i praćenje nastajanja, realizacije i eksploatacije predstave ispunjavaju moju profesionalnu ambiciju i radoznalost. Nadam se da ću uz pomoć onoga što mi je na Fakultetu pruženo i prakse koja se stalno menja, dalje unapređivati i razvijati.

Biti diplomac ove Katedre me još uvek ispunjava ponosom, ali i odgovornošću.